

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-06-000 008
Бања Лука, 11.4.2006. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених М.Б. и В.Л. због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, М.Б., адвоката В.Л.1 из Б. изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број К-61/05 од 13.12.2005. године, након одржане јавне сједнице вијећа у одсутности уредно обавјештених оптуженог М.Б. и његовог браниоца те Републичког тужиоца дана 11.4.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог М.Б. те се потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број К-61/05 од 13.12.2005. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број К-61/05 од 13.12.2005. године, донесеном на основу споразума о признању кривње, оглашени су кривим М.Б. и В.Л., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те је за наведено дјело оптужени В.Л. осуђен на казну затвора од 1 (једне) године и 2 (два) мјесеца, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору од 9.9. до 13.12.2005. године. Оптуженом М.Б. је за наведено дјело утврђена казна затвора од 2 (двје) године и 2 (два) мјесеца, те је узета као утврђена казна затвора од двје године, на коју је правоснажном пресудом Окружног суда у Бијељини број К-9/05 од 1.4.2005. године осуђен због кривичног дјела разбојништва из члана 233 став 2 у вези са ставом 1 те у вези са чланом 23 КЗ РС, па је примјеном одредби члана 43 став 1 у вези са чланом 42 став 2 тачка 2 КЗ РС осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и десет мјесеци, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору од 22.11. до 31.12.2004. године, од 13.1. до 1.4.2005. године и од 9.9. до 13.12.2005. године. Од оптужених је на основу одредбе члана 224 став 5 КЗ РС одузета опојна дрога (по количини и врсти одређеној у изреци пресуде), те су на основу одредбе члана 99 став 1 Закона о кривичном поступку

(у даљем тексту: ЗКП), обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од по 225,00 КМ и паушала од по 250,00 КМ.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог М.Б., адвокат В.Л.1 из Б. због одлуке о кривичиној санкцији с приједлогом да се побијана пресуда преиначи те овом оптуженом изрекне јединствена казна затвора у краћем трајању.

Одговор на жалбу није поднесен.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се жалбом побија а у смислу одредбе члана 312 ЗКП-а, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог се своди на тврдњу да је првостепеном пресудом јединствена казна престрого одмјерена, јер нису у довољној мјери цјењене олакшавајуће околности које се огледају у искреном признању дјела, покајању оптуженог због почињених дјела, његовој младости и чињеници да оштећени не тражи његово кажњавање.

Супротно жалбеном становишту, овај суд налази да је изречена јединствена казна затвора од три године и десет мјесеци резултат правилне примјене одредби члана 43 став 1 КЗ РС, које регулишу начин одмјеравања казне осуђеном лицу за дјело почињено у поврату. При томе су по систему асперације, који предвиђа одредба члана 42 став 2 тачка 2 КЗ РС, а која је примјењива на конкретан случај, јединственом казном обухваћене казна затвора у трајању од две године и два мјесеца (утврђена на основу споразума о признању кривње за кривичино дјело из члана 224 став 2 у вези са ставом 1 те у вези са чланом 23 КЗ РС) и казна затвора у трајању од двије године (на коју је оптужени осуђен правоснажном пресудом због кривичног дјела из члана 233 став 2 а у вези са ставом 1 КЗ РС).

Дакле, полазна основа за изрицање јединствене казне су правоснажно изречена казна по ранијој осуди, у којој казни су по оцјени овог суда, у пуној мјери дошле до изражаја све околности олакшавајућег карактера које жалба апострофира (што је резултирало изрицањем казне испод законског минимума прописане казне за кривично дјело које је предмет осуде), те казна која је резултат преговарања са тужиоцем о условима признања кривње за кривично дјело које је предмет оптужбе. Прихватањем споразума о признању кривње оптужени се сагласио са казном која је предвиђана у споразуму, па се тиме одрекао права приговорати на одлуку о казни која је утврђена у споразуму као резултат страначког, а од суда прихваћеног, преговарања.

Приликом одмјеравања јединствене казне затвора, у оквиру границе која прелази висину сваке појединачно утврђене казне али је мања од збира тих казни, суд мора имати у виду да та казна по мјери треба задовољити сврху кажњавања, тако што ће одражавати праведан баланс између захтјева да оптуженом омогући ресоцијализацију кроз преваспитање (специјална превенција) и захтјева, постављеног у јавном интересу, да та казна по својој тежини мора имати општи одвраћајући карактер од извршења кривичних дјела (генерална превенција). Такву казну првенствено опредјељују тежина

почињених дјела и степен кривичне одговорности оптужених, док друге околности које прате извршење дјела и које се односе на личност оптуженог (а које су од утицаја да казна буде мања или већа) у пуној мјери долазе до изражаја приликом одмјеравања појединачно утврђених казни које су садржане у јединственој казни.

Када се има у виду тежина почињених дјела за које је изречена јединствена казна затвора (посматрано с аспекта карактера, те степена угрожености заштићених вриједности којима је инспирисана инкриминација ових дјела), те временска дистанца њиховог извршења, овај суд налази да изречена јединствена казна оптуженом у трајању од три године и десет мјесеци затвора, представља потребну мјеру казне да би се остварили циљеви сврхе кажњавања у свим њеним сегментима. Ради тога се не може прихватити као основан жалбени приговор о престојности изречене јединствене казне затвора оптуженом за почињено кривично дјело.

Из изнијетих разлога жалба браниоца оптуженог је одбијена као неоснована, и првостепена пресуда потврђена на основу одредбе члана 319 ЗКП-а.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић